

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
Setkání
v Provinci

HEIDI RICEOVÁ

SETKÁNÍ V PROVENCII

PŘEKLAD

ZOJA JOACHIMOVÁ

Milá čtenářko,

nevím, jak to vnímáte Vy, ale pro mě je ten okamžik, kdy zase jednou skončí zima a vystřídá ji „kalendářní“ jaro, chvíle, kdy si pokaždé zhluboka oddechnu. Já vím, že ještě můžou přijít plískanice a sněhové přeháňky, že to bude trvat ještě dlouho, než se vyloupneme ze zimního oblečení, ale je v tom naděje. A letos, v době, kdy tohle píšu, o to větší, že právě před rokem se to hodně pokazilo.

Doufám tedy, že ten rok jste Vy i Vaši nejbližší přečkali bez úhony, že začínáte nabírat sílu, že máte možnost hledět s důvěrou k týdnům a měsícům, jež máme před sebou. Že máte chuť se radovat a těšit se ze života.

Snad Vám v tom aspoň trochu pomohou knížky, s nimiž za Vámi opět přicházím. A snad se mně podařilo vybrat takové texty, z nichž se ta radost ze života, radost z lásky přelije i na Vás!

Užijte si jara, užijte si naděje, užijte si lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

SETKÁNÍ V PROVENCI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Contracted as His Cinderella Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Zoja Joachimová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Heidi Rice

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5722-0 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5723-7 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5724-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Hlaste se, kdo jste v okolí ulice Strand. Potřebuju, aby někdo vyzvedl balíček v Mallowově klenotnictví a dopravil ho do Bloomsbury.“

Když ve vysílače zaslechla výzvu dispečera, Alison zrovna stála na semaforu na mostě Waterloo.

Doprava v centru Londýna ve večerní špičce pochopitelně téměř stála a, jako by to samo o sobě nestačilo, ještě ke všemu lilo celé odpoledne jako z konve, takže i přes pláštěnku byla za těch několik hodin popojíždění na kole promočená do poslední nitky. Měla namířeno domů a těšila se, jak se naloží do horké lázně a konečně si oddychne. „Pětsetdvacetčtyřka se hlásí. Beru to.“

Ještě pořád totiž splácela peníze, které si vypůjčila před čtyřmi lety na mamčin pohřeb, a nájem za pokoj v domě ve Whitechapelu, kde bydlela s několika dalšími studenty módního návrhářství, za ni taky nikdo nezaplatil. Koneckonců víc promoknout už stejně nemohla.

Dispečer potvrdil, že ji zaregistroval, a upřesnil: *„Zásilka obsahuje zásrubní prsten, příjemce se jmenuje Dominic Le Grand a bydlí na adrese...“*

Ally ztuhla. Jméno příjemce v ní okamžitě vyvolalo vzpomínky na léto toho roku, kdy jí bylo třináct.

Na všudypřítomnou omamnou vůni a spalující slunce Provence a na okamžik, kdy ji Pierre Le

Grand hlubokým sametovým hlasem vyzval: „*Můžeš mi říkat tatínku, Alison.*“

Maminka se tehdy šťastně usmívala a všechno vypadalo tak báječně.

„*Pierre je konečně ten pravý, Ally. Miluje mě a bude se teď o nás starat.*“

Okamžitě si vybavila i Pierrova tehdy šestnáctiletého syna Dominika. Tak živě, jako by ho naposled viděla včera a ne před dvanácti lety.

Velmi přesně a do posledního detailu si pamatovala jeho čokoládové oči plné tajemství, kratičké tmavě blond vlasy, jež na slunci během léta zesvětlaly téměř dozlatova, přezíravý úsměv na rtech i malou jizvičku přetínající levé obočí.

Okouzující a zároveň záhadný Dominic se toho úžasného léta stal středobodem jejího vesmíru...

„Nemůžu to vzít,“ sdělila dispečerovi do vysílačky přiškrceným hlasem, zatímco jí hlavou běžela vzpomínka na jejich poslední večer v Provinci.

„*Stalo se něco hrozného, holčičko,*“ oznámila jí uplakaná maminka s krvavým šrámem ve tváři. „*Pierre se na mě a na Dominika hrozně naštvál. Musíme okamžitě odjet.*“

Ze vzpomínek ji vytrhlo troubení vozidel, stojících za ní, jimž bránila v pohybu. Když před čtyřmi lety maminku pohřbila, doufala, že tu strašnou noc zároveň jednou provždy z paměti vymazala.

Nemohla tuhle objednávku vyřídit. Nechtěla se znovu setkat s Dominikem Le Grandem. Už to totiž dávno nebyl ten bezstarostný uličník, který ji tehdy ve třinácti tak okouzlil, ale veleúspěšný podnikatel v nemovitostech s miliardovým majetkem. A zároveň „lamač ženských srdcí“, jak ho před rokem vykreslil bulvární tisk, jemuž jedna z jeho přítelkyň, rekrutujících se především z modelkovských kruhů, prodala příběh jejich „lásky“ za šesticifernou sumu.

Ten zásnubní prsten bude nejspíš pro jakousi Miru, jeho aktuální milenku, o níž se dočetla asi před měsícem a s níž to tedy Dominic zřejmě myslí opravdu vážně.

„*Jak nemůžeš?*“ obořil se na ni dispečer. „*Už jsem tě zanesl do systému. Buď to vyřídíš, nebo jsi u nás skončila.*“

Ally se zhluboka nadechla. *Musela* to vzít. Neměla na vybranou. Nemohla si dovolit přijít o práci. „Jedu tam. Můžete mi zopakovat tu adresu?“

„Žádná svatba nebude, Miro. S tím lyžařským instruktorem jsi to přehnala.“ Krev v něm vřela, ale snažil se nedat na sobě nic znát. Na něčem se dohodli a jeho „snoubenka“ slib porušila.

„Ale já... už jsem ti řekla, že mezi námi k ničemu nedošlo,“ štkala nešťastná Mira. Její slzy ho neobměkčily, jen přilily oleje do ohně. *Chová se jako dvouleté dítě*, pomyslel si s odporem.

„Myslím, že jsem se vyjádřil naprosto jasně. Na něčem jsme se domluvili, a tys dohodu porušila. Nemůžu si vzít ženu, které nemůžu důvěřovat a na kterou se nelze spolehnout.“

„Nespala jsem s ním... přísahám...“ bránila se. „Jen jsem měla trochu upito a flirtovala jsem s ním. Nic víc...“ Naklonila se k němu přes stůl tak, aby měl před očima její vnady, dmoucí se v hlubokém výstřihu, a smyslně našpulila rty. Před dvěma měsíci, když se poprvé potkali, mu to připadalo vzrušující, teď už nikoli. „A víš, že mě docela těší, že žárlíš?“ dodala.

„Nežárlím,“ odsekl. „Zuřím. Porušila jsi naši dohodu a ohrozila mou plánovanou investici v New Yorku.“ O tu mu šlo totiž především a jeho sňatek s Mirou jí měl jen napomoci.

Společnost *Jedah Consortium*, od níž by rád

pozemek v newyorském Brooklynu odkoupil, byla v rukách konzervativních mužů z několika bohatých, ropou oplývajících zemí Středního východu. Loňskou otevřenou a velmi barvitou výpověď jisté Catherine Zalinské o jejich vzájemném vztahu nepřijali právě s nadšením, protože v jejich očích odhalila jeho slabost pro ženy a vyvolala v nich oprávněné pochyby o jeho schopnosti ovládat se v přítomnosti něžného pohlaví.

Sňatek s Mirou měl jeho pošramocenou pověst napravit. To by se ovšem nesměly na titulních stranách bulvárních listů objevit dnes odpoledne snímky jeho snoubenky v objetí lyžařského instruktora Andrého.

„Chtěl jsem si tě vzít jen proto, aby se bulvár už konečně uklidnil, přestal mě na každém kroku sledovat a rozebírat můj soukromý život. Myslel jsem, žeš to pochopila.“

„Nechal jsi mě samotnou celý měsíc. Měl jsi za mnou do Klosters přijet, ale nepřijel. Tak co jsem měla dělat?“ obhajovala svůj prohrěšek.

Neměl čas jezdit za ní až někam do Švýcarska. A neměl ani chuť. Což jen dokazovalo, že celá ta záležitost s Mirou byla od samého počátku jeden velký omyl. Začala ho nudit mnohem dřív, než předpokládal. V posteli i mimo ni.

„Nečekal jsem, že budeš nastavovat rty a roztahovat nohy někomu jinému než mně,“ nebral si servítky.

„Tos přehnal, Dominiku,“ řekla a bylo vidět, že se jí jeho slova dotkla. „Připadám si jako laciná děvka.“

Zadíval se na její luxusní ohoz, za nějž vysolil nemalou sumu.

„Laciná rozhodně nejsi,“ nešetřil ji.

Ta urážka jí vyrazila dech.

„A teď zmiz. My dva jsme spolu skončili,“ dodal.

„Ty... bezcitný hajzle!“ vyštěkla a vyfala mu mlaslavý políček s takovou silou, že málem spadl ze židle,

na níž seděl. Zatrnulo mu, protože si okamžitě vzpomněl na políček, který dostal toho horkého léta, kdy ho otec konečně přijal do svého světa, aby ho z něj po pouhém měsíci znovu vykázal.

„Nebij Dominika, tatínku,“ bránila ho tehdy ta malá holčička. „Vždyť mu ublížíš.“

„Dostal, co si zaslouží, *ma petite*.“

„Máš pravdu, Miro,“ vrátil se do reality. „Jsem bezcitný. A jsem hajzl,“ připustil a vzpomínka na dávnou událost bolela mnohem víc, než políček, který právě schytlal od Miry. „Někdy je to zapotřebí. A teď se pakuj. Ať nemusím volat policii a ohlásit, že jsi mě napadla.“

„Nenávidím tě,“ špitla.

No a? pomyslel si cynicky a sledoval ji, jak mizí za dveřmi jeho pracovny.

Jakmile zaslechl, že za ní zapadly i venkovní dveře, přešel k barovému pultu, hřbetem ruky si setřel kapku krve, jež mu po úderu vytryskla z koutku úst, a nalil si pořádnou dávku skotské.

Měl teď týden na to, aby si našel nějakou novou ženu, s níž by mohl vstoupit do manželství a tak zajistit úspěch dalekosáhlého plánu, jímž by obrovské impérium, které vlastním přičiněním vybudoval od nuly, ještě dál rozšířil a posunul zase o kus kupředu.

Po výstupu s otcem opustil tehdy jeho letní sídlo v Provinci jako zpráskaný pes. Na silnici si stopl nákladní vůz, jehož řidiči se potlučeného mladíka zželelo a dovezl ho až do Paříže.

Během té nekonečné jízdy, kdy několikrát ztratil vědomí a znovu se probral, se pevně rozhodl, že s otcem se už nikdy znovu nesetká. A vybuduje podnik, jímž nejen otcí, ale i všem ostatním, kteří o něm pochybovali, pohrdali jím a vysmívali se mu, vytře zrak a dokáže, že se v něm mýlili.

Dopřál si vydatný doušek jantarového moku.

Najde si jinou ženu. Pokud možno takovou, která ho bude poslouchat a na niž se bude moct spolehnout. Takovou, která nebude roztahovat nohy na setkání.

Ale nejdřív ze všeho musí zapít tuhle šťastnou událost. Vždyť unikl jen o vlásek.

DRUHÁ KAPITOLA

„Nemotej se tady a uхни mi z cesty, krávo!“ Takhle nevybíravě ji oslovila madam, jež měla zřejmě hodně naspěch. Strčila do Ally tak prudce, že ta z kola spadla a o pedál si rozsekla lýtko. Madam se ani neohlédla, nasedla do elegantního červeného sportovního vozu a nastartovala.

Ally vstala, zvedla kolo, ale na to, aby té fúrii jaksepatří vynadala, neměla dost sil. Navíc by ji stejně v tom pouličním ruchu, násobeném ještě neustálým deštěm, neslyšela.

Vůz vyrazil kupředu jako splašený kůň a jeho červená zadní světla vzápětí zmizela za rohem.

Ally si najednou uvědomila, že tu ženu zná. Vždyť to byla Mira! Ta, již byl zřejmě určen zásnubní prsten, který se právě chystala předat zákazníkovi.

Vypadala dost našťavaně. *Že by se pohádka nevyvíjela podle plánu?* napadlo Ally.

Co je ti do toho! okřikla se okamžitě.

Dovedla kolo k zadnímu „služebnímu“ vchodu krásného domu v georgiánském stylu, samostatně stojícímu v rohu náměstí. Opřela kolo o zeď, zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy, a prokřehlým prstem stiskla knoflík zvonku.

Nevyšiluj! Přece ti nepřijde otevřít sám! Na to má určitě poskoky...

Od chvíle, kdy opustila klenotnictví, déšť ještě

nabyl na intenzitě a malý balíček, který tam vyzvedla a uložila do batůžku na zádech, jako by vážil snad tunu.

V ledovém březnovém lijáku promrzla na kost, necítila prsty na rukou ani na nohou, šrám na lýtku krvácel, jenže to všechno bylo ve srovnání se vzpomínkami, jež jí běžely hlavou, zcela nicotné...

Ustoupila ode dveří o krok dozadu, zvedla hlavu a zadívala se na fasádu domu. Svítilo se pouze v jednom okně v prvním patře. Vrátila se ke dveřím a tlačítko zvonku stiskla ještě jednou, tentokrát o něco naléhavěji.

V osvětleném okně se objevila silueta vysoké ramenaté postavy. Srdce se jí rozbušilo až v krku.

To není on, to nemůže být on..., opakovala si pořád dokola jako modlitbu. Postava za oknem zmizela a po chvíli se ozvalo šramocení za dveřmi. Přehodila si batůžek ze zad na břicho, aby, jakmile se dveře otevřou, mohla balíček co nejrychleji předat a upalovat pryč.

Třesoucími se prsty zápolila s navlhkým zipem a srdce jí tlouklo jako o závod.

Světlo v chodbě se rozsvítilo a za skleněnými dveřmi se rýsovala silueta téže postavy, již předtím zahlédla za oknem o patro výš.

Než se stačila znovu zhluboka nadechnout, dveře se otevřely. Do tváře tomu urostlému muži neviděla, ale jakmile promluvil hlubokým sametovým hlasem, stejně podmanivým, jako byl hlas jeho otce, v Ally by se krve nedořezal.

„*Bonsoir.*“

Polila ji horkost, přestože byla na kost prokřehlá.

Jak to, že se v jeho přítomnosti cítila úplně stejně jako tenkrát? Vždyť už byla dávno dospělá!

„Pojďte dál, ať vás ta velká voda nevezme s sebou,“ pozval ji dovnitř a ustoupil stranou, aby ji nechal vejít.

Při pohledu na jeho profil, osvětlený světlem z chodby, nemohla nezaznamenat lící kosti, vystupující z ostře řezané tváře, jež ji tehdy doslova uhranula.

Vypadal skvěle už jako šestnáctiletý kluk, jako dospělý muž vypadal ovšem ještě mnohem líp. Přímo neodolatelně!

Blond porost na jeho hlavě, tehdy strížený na ježka, změnil barvu na oříškově hnědou se světlejšími zlatavými prameny a byl výrazně delší. Kolem čokoládových očí nebyly vidět žádné vrásky od smíchu, což Ally nijak nepřekvapilo, protože ho vlastně nikdy neviděla se smát. K jizvičce na levém obočí přibyla další nepatrná na nose a temné strniště na jeho skráních svědčilo o tom, že místo dospívajícího chlapce před ní stojí dospělý muž.

Ally od něj nemohla odtrhnout oči.

„*Vite, garçon*¹, rychle, než nás ta povodeň vezme s sebou oba,“ popoháněl ji a Ally si uvědomila, že na něj už hodnou chvíli mlčky civí s dokořán otevřenou pusou.

Podařilo se jí, i když s téměř nadlidským úsilím, pusu zavřít a vejít do chodby.

Předej mu prsten a zmiz, nabádal ji vnitřní hlas.

Měla si raději nechat přílbu na hlavě, pomyslela si, ale zřejmě ji stejně nepoznal, když ji oslovil „hochu“.

Kapky vody, stékající jí z pláštěnky a dopadající na dlážděnou podlahu chodby, byly jediným zvukem, který v tu chvíli rušil jinak hrobové ticho.

„Vy jste dívka,“ zjistil konečně, čokoládové oči ji zkoumavým pohledem přejely od hlavy až k patě a jejich majitel pochvalně zamručel.

„Ano, jsem. Vadí to?“

¹ Rychle, chlapče. Poznámka redaktora.

„Non.“ Pozvedl jeden koutek úst a Ally si okamžitě vybavila cynický a přezíravý úsměv, jímž ji jako chlapec obšťastňoval a dováděl k šílenství. „Neznáme se? Jste mi nějak povědomá.“

„Ne,“ vyhrkla a konečně se jí podařilo nahmatat v batůžku balíček z klenotnictví.

Jen ať mě nepozná! Nesmí mě poznat!

Vyndala balíček z batůžku a se sklopenýma očima mu ho podala. „Vaše zásilka, pane Le Grande.“

Převzal od ní balíček, a když se jejich prsty dotkly, jako by dostala zásah elektrickým proudem, takže rychle ucukla.

„Vy se celá třesete zimou. Zůstaňte tady a počkejte, než uschnete,“ navrhl, ale spíš než jako návrh to znělo jako rozkaz.

Zavrtěla hlavou. „Jsem v pohodě,“ řekla a podala mu přístroj, kam se zaznamenávaly předané zakázky. „Tady se podepište.“ Snažila se, aby to znělo pokud možno neosobně, ale moc jí to nešlo. Sotva popadala dech.

S balíčkem v podpaží od ní přístroj převzal a znovu se jí dotkl.

„Studíte jako led,“ všiml si. Podepsal se, kam mu ukázala, a pak pokračoval: „Zůstaňte tady, než ta mela venku přejde. Což je asi jediné, co vám můžu nabídnout jako kompenzaci za to, že jsem vás vytáhl do tohotole nečasu a nakonec jste sem jela úplně zbytečně.“

„Zbytečně? Proč zbytečně?“ zeptala se a okamžitě se za tu otázku proklela.

Měla bez řeči vypadnout a ne s ním navazovat další konverzaci.

Její otázku kupodivu nenechal bez odpovědi.

„Zbytečně, protože zasnoubení jsem před nějakými deseti minutami zrušil.“

Tak proto byla Mira tak nevrlá. Dostala kopačky.